

Адвентистський ВІСНИК

№ 4 (358)
Квітень 2020

Бог є любов

газета Церкви адвентистів
сьомого дня в Україні

Адвентистский ВЕСТНИК

ПОБЕДА вопреки ПАДЕНИЮ

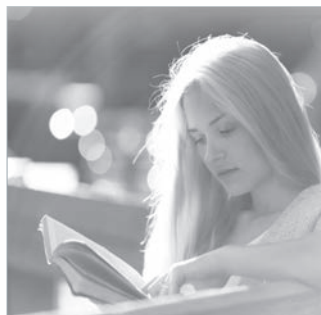
Как такое может быть, что праведник падает, то есть в духовном понимании грешит? Насколько безопасно или небезопасно многократно падать, если Священное Писание говорит, что праведник все равно встанет? Что для нас предпочтительнее: стоять и не падать или падать и подниматься? Можем ли мы сказать о себе, что я праведник? Если нет, то значит мы являемся нечестивыми и нас ждет гибель?

2

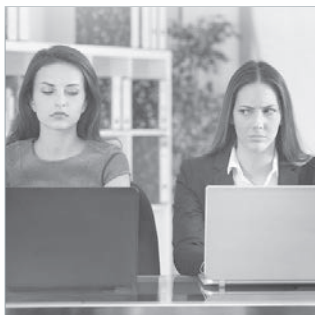
Успішно «ловіть»
людей

4

Раздражение

9

«Перезавантажен-
ня» від заздрості

11

Хочу допомогти

13

ПОБЕДА вопреки падению

«Ибо семь раз упадет праведник и встанет; а нечестивые впадут в погибель» (Притч. 24:16).

Это произошло в Соединенных Штатах Америки на легкоатлетическом чемпионате «Большая десятка». Во втором забеге на 600 метров Хизер Дорниден из Миннесоты большую часть дистанции бежала второй, перед последним кругом она вышла на первую позицию, но неожиданно упала. «О нет», – прошептала она. «О нет!» – громко ахнули вместе с родителями зрители на трибунах. Девушка довольно быстро поднялась и, хотя увидела, что остальные участники забега уже далеко впереди, все же решила не сходить с дистанции. К всеобщему удивлению и ликованию болельщиков на трибунах, к финишу она пришла первой с наилучшим временем в этом чемпионате. После этого случая новостные агентства не скупилась на восторженные слова об этой удивительной девушке, которая даже после падения одержала победу. В газетных заголовках писали: «Важны не падения, а то, как мы поднимаемся и живем дальше».

САД ПРАВЕДНЫХ ЛЮДЕЙ

Как такое может быть, что праведник падает, то есть в духовном понимании грешит? Насколько безопасно или небезопасно многократно падать, если Священное Писание говорит, что праведник все равно встанет? Что для нас предпочтительнее: стоять и не падать или падать и подниматься? Можем ли мы сказать о себе, что я праведник? Если нет, то значит мы являемся нечестивыми и нас ждет погибель?

В Израиле есть мемориал Яд ва-Шем, рядом с которым находится сад Праведников народов мира. Открылся он в 1953 году. Мемориал посвящен жертвам Холокоста. Каждое дерево в этом саду посажено в честь человека, которого называли праведником мира. Такого звания удостоились те, кто, не являясь евреем по национальности, рискуя своей жизнью, спасал евреев во время Холокоста. Их имена и места проживания выбиты на мемориальной стене, установленной в саду. С каждым годом таких деревьев становится все больше и больше.

Хизер Дорниден

В честь каждого признанного праведником человека проводится церемония награждения. На ней самому праведнику или его наследникам вручается почетный сертификат и именная медаль, на которой на двух языках, иврите и французском, выгравирована надпись: «В благодарность от еврейского народа. Кто спасает одну жизнь, спасает весь мир». На 1 января 2016 года Яд ва-Шем признал праведниками мира 26 119 человек из более чем 50 стран мира.

Кого же еще можно назвать праведником? Слово «праведник» происходит от слова «правда». Если рассуждать логически, праведник – это человек, который знает правду, живет по правде. Словарь Ушакова дает следующее определение: «Человек, живущий согласно заповедям, моральным предписаниям какой-нибудь религии».

У людей разное мнение относительно праведного человека. Атеисты считают, что праведник – человек, который делает мир лучше. Например, волонтер Красного креста или физик на коллайдере, мать, воспитавшая пятерых детей, или сапер, обезвредивший сотню минных полей. Нормам морали можно или следовать, или нет. В одном случае ты праведник, соблюдаешь определенные правила и традиции, в другом – нет.

Для некоторых людей нет таких понятий, как праведник и не праведник. Есть люди умные и глупые, честные и нечестные. Каждый решает для себя сам, каким он будет. Кто-то убежден, что праведник – тот, кто творит исключительно добро. Если ты веришь в Бога, живешь по канонам Церкви и Десяти Заповедям, совершаешь служение, то ты праведник. Праведник – человек трудолюбивый, терпеливый, дружелюбный, бескорыстный, справедливый. Блез Паскаль сказал: «Люди делятся на праведников, которые считают себя грешниками, и грешников, которые считают себя праведниками».

РАЗВЕ ПРАВЕДНИК МОЖЕТ УПАСТЬ?

На первый взгляд может показаться, что в библейском тексте явное противоречие: как может праведник упасть, согрешить, поступить не по правде? Тем не менее апостол Иаков пишет: «...Ибо все мы много согрешаем» (Иак. 3:2).

Мы читаем о падениях в жизни библейских людей с первых страниц Священного Писания, от первых жителей рая. Что случилось с этими праведными, совершенными людьми? Испытание змея было велико, заманчиво. Ева и Адам не послушались Бога – и в результате произошло грехопадение.

Об Аврааме, отце всех верующих, сказано: «Видишь ли, что вера содействовала делам его, и делами вера достигла совершенства? И исполнилось слово Писания: "веровал Авраам Богу, и это вменилось ему в праведность, и он наречен другом Божиим"» (Иак. 2:22, 23). Авраам поверил, послушался, когда Господь воззвал к нему и предложил покинуть пределы родного края. Он оставил город Ур Халдейский, стал странником и пришельцем. Авраам разговаривал с Богом как с Другом и «наречен другом Божиим».

Но вдруг он дважды спотыкается и падает на одном и том же: проявляя страх, малодушие, говорит неправду и свою жену выдает за сестру. Даже когда ее забирают в царский гарем, Авраам ничего не предпринимает. Это прямое нарушение Божьей заповеди – ложные свидетельства о самом близком человеке. Если бы не Божье вмешательство, кто знает, увидел бы он еще свою возлюбленную или нет.

Чуть позже его жена начала говорить о том, что Бог обещал дать им долгожданного сына-наследника, но он все не рождался. Недавно он перед Богом твердо отстаивал свою точку зрения, а в этой ситуации, поддавшись уговору жены, отправился к Агари. Авраам понимал, что Сарра предлагала грешное дело, что это неправильное решение. Но вместо возвра-

жений сделал так, как она сказала. И это привело к рождению Измаила, потомки которого стали врагами потомков Исаака. Авраам, праведник, снова падает. В Новом Завете читаем о кризисе веры Петра, Фомы и других людей Нового Завета.

Не сходи с тернистого пути

Если мы проанализируем свою жизнь, что можем сказать о себе самих, о наших семьях, о церкви? Праведны ли мы? Праведна ли наша церковь? Если мы грешники и наша церковь несовершенна, может, не стоит приглашать людей на евангельскую программу, тратить время и силы? Если нам до праведности Христа очень далеко, то чему мы можем кого-то научить? Какой вывод мы можем сделать, вспоминая истории библейских героев?

Праведник падает не потому, что он стоит на пути греха, ищет наслаждения в грехе, а потому, что следует по пути веры, совершенствования, который предусматривает духовный рост. Где есть рост, там и падения, поскольку приходится преодолевать все более высокие вершины, о которых вчера еще и не предполагал.

Чем больше мы растем, тем более серьезные удары готовит нам сатана. Господь не лишил его силы и возможностей искушать нас, поэтому каждый день идет борьба.

Однако праведник встает и продолжает путь. Велосипедист не сразу научился уверенно ездить, ведь были падения и травмы. Ребенок падает, потому что учится ходить. Как любящие родители ведут за руку малыша, чтобы не упал, и поддерживают его, когда споткнется, так и праведник учится все увереннее жить в праведности Христа.

Многие, говоря о спасении, заявляют: главное – крепко держаться за руку Христа, тогда все будет хорошо. Они ставят спасение в зависимость от той силы, с которой ребенок держит отца за руку. Слава Богу, наше спасение в Его руках, мы «силой Божьей через веру соблюдаемы ко спасению» (1 Пет. 1:5). Праведник тот, кто продолжает идти; кто не сходит с пути освящения, тернистого и узкого; кто, несмотря на падения, встает и одерживает духовные победы над собой и силами тьмы с помощью благодати Божьей.

Силы восстанавливает Бог, а не мы

«Ибо благословенные Им наследуют землю, а проклятые Им истребятся. Господом утверждаются стопы такого человека, и Он благоволит к пути его: когда он будет падать, не упадет, ибо Господь поддерживает его за руку» (Пс. 36:22-24). Какие чудесные слова надежды звучат для нас: когда мы будем падать – Господь поддержит нас за руку. Прочь сомнения, уныние, – рука Спаси-

теля крепка! **Не стоит спешить и считать себя или кого-то безнадежным, Бог силен удержать нас от падения.**

Всем нам знакома история о тонущем Петре. Сначала все было хорошо. Петр даже ходил по волнам, как Учитель, и вдруг ученики услышали его возглас: «Спаси, утопаю!». Не стоит отчаиваться, даже если все вокруг рушится и штормы жизни готовы нас уничтожить. У нас есть к Кому обратиться с мольбой о спасении.

Если с нами, верующими людьми, все более или менее ясно, то как быть с теми, кто идет своим путем и не думает о спасении, а если и думает, то все же не чувствует себя праведным и спасенным? «Сын человеческий! Я поставил тебя стражем дому Израилеву, и ты будешь слушать слово из уст Моих и будешь вразумлять их от Меня. Когда Я скажу беззаконнику: „смертью умрешь!“, – а ты не будешь вразумлять его и говорить, чтобы остеречь беззаконника от беззаконного пути его, чтобы он жив был, то беззаконник тот умрет в беззаконии своем, и Я взыщу кровь его от рук твоих. Но если ты вразумлял беззаконника, а он не обратился от беззакония своего и от беззаконного пути своего, то он умрет в беззаконии своем, а ты спас душу твою» (Иез. 3:17-19).

Если человек согрешил, его надо обличить, помочь ему встать и вернуться к Богу. Господь продолжает: «Если же ты будешь вразумлять праведника, чтобы праведник не согрешил, и он не согрешит, то и он жив будет, потому что был вразумлен, и ты спас душу твою» (Иез. 3:21). Но зачем вразумлять праведника? Он же и так хороший? Это влияет на вопрос его спасения.

Спасение – удивительный процесс. В нем нам не все бывает понятно. Однако мы точно знаем: наш Спаситель велик и славен. **Он заверяет нас, что невозможно помешать прийти к финишу, невозможно лишить праведника венца победы, даже если он семь раз упал, ведь силы восстанавливает Бог, а не мы!** Господь знает, что даже когда мы видим свой духовный подъем и силу, в этом кроется опасность. Он заверяет нас, как Петра, что молится о нас, чтобы мы, обратившись, подкрепляли тех, кто тоже падает.

Если мы вдруг упали и от нас все отвернулись, мы должны быть уверены, что Христос продолжает трудиться над нашим сердцем независимо от количества неудач, постигших нас. С Богом мы можем победить вопреки всему!

«Кто взойдет на гору Господню или кто станет на святом месте Его? Тот, у которого руки неповинны и сердце чисто, кто не клялся душою своею напрасно и не божился ложно, – тот получит благословение от Господа и милость от Бога, Спасителя своего. Таков род ищущих Его, ищущих лица Твоего, Боже Иакова!» (Пс. 23:3-6).

Даниил Ребанд

Господь укажет

«Я укажу тебе, что делать», – Так Самуилу Бог сказал. И Самуил теперь уж смело Веленье Бога совершал.

Как часто в жизни мы встречаем Вопросы, тесные для нас, И в них порою унываем, И плачем из-за них подчас.

«Я укажу тебе, что делать», – Желает Бог сказать и нам. Лишь нужно Богу все доверить, Внимая чутко небесам.

Вопросов трудных, тупиковых Для Господа, поверьте, нет. Его решение готово И Он готов нам дать ответ.

Бывает, нужно выждать время И самому не поспешить, Нести, коль нужно еще, бремя, Но дать все Господу решить.

Да, трудно ждать, но сердцем чутким Нам нужно слушать свыше глас, Чтоб вдруг не допустить поступка, Что к беззаконью склонит нас.

Господь укажет нам, что делать. Пусть сердце указания ждет И верит, верит без предела. Бог знает все, Он проведет...

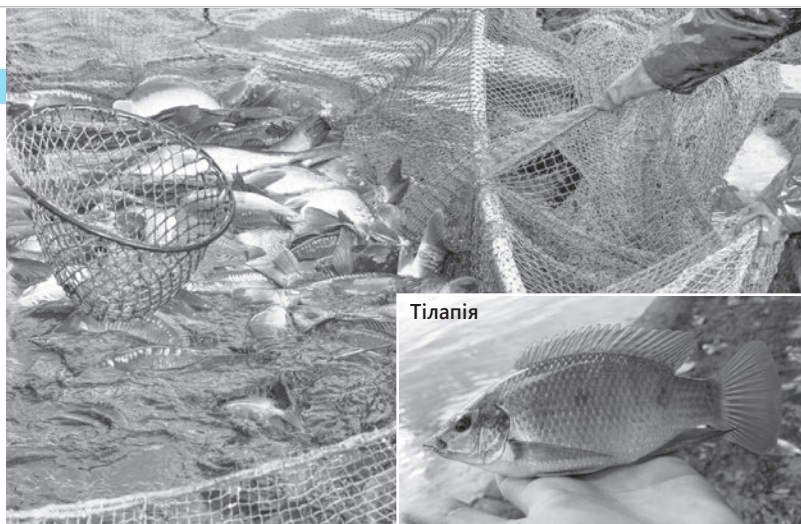
Марина Шрейнер

Коли б твій Творець прийшов до тебе просто зараз для розмови про управління твоїми особистими й сімейними фінансами, як ти думаєш, про що Він попросив би тебе?

Успішно «ЛОВІТЬ» людей

У Євангелії від Луки 5:1–11 описано одне з чудес Христа. У чому ж воно полягало? Чому наповнення неводу рибою євангеліст описує як чудо? Одне з визначень слова «чудо» – надприродне явище. Хіба повний невід риби є чимось надприродним? Невже рибалки, зокрема Петро, ніколи не мали такого гарного улову за все своє життя? Для того щоб розібратися в цих питаннях, дослідимо це в контексті місцевості й тодішніх природних явищ і законів.

Тілапія

Чудо відбулося на Генісаретському озері. У Біблії воно має різні назви:

- **Генісаретське озеро:** «Сталося так, що коли натовп, аби слухати Боже Слово, тіснив Його, – а Він стояв біля Генісаретського озера» (Луки 5:1).
- **Галилейське море:** «А коли проходив біля Галилейського моря, побачив Симона й Андрія, Симонового брата, що закидали невід у море, бо були рибалками» (Марка 1:16).
- **Тиверіадське море:** «Після цього знову з'явився Ісус Своїм учням по воскресінні з мертвих біля Тиверіадського моря» (Івана 21:1).
- **Кінеретське море:** «...І зійде границя, і дійде на беріг Кінеретського моря на схід» (Числ. 34:11); «І степ аж до озера Кінроту на схід, і аж до степового моря, моря Солонного на схід, дорогою на Бет-Гаешімот, і від Теману під узбіччями Пісрі» (І. Нав. 12:3).

Генісаретське озеро – прісноводне озеро, довжина якого становить 21 км, ширина – 13 км, глибина – 43 м (середня глибина – 25,6 м), висота над рівнем моря – 213 м.

РИБА, ЯКА ЛОВИТЬСЯ ЛИШЕ ВНОЧІ

Особливістю цього озера є його мешканці. Основною промисловою рибою, яку ловили рибалки за часів Ісуса і ловлять нині, була тілапія (*Tilapia*). В Ізраїлі її називають амнон або мушт. Проте існує ще одна сучасніша назва – риба святого Петра. Сьогодні вчені налічують близько 100 підвидів цієї риби, але в озері Кінерет водиться лише тілапія галилейська (*Sarotherodon galilaeus*). У водній фауні Галилейського моря тілапія посідає перше місце за кількістю і складає близько 70 % усіх риб. Приблизно 20 % становлять соми, близько 10 % – ставрида. Зрозуміло, що відсотки приблизні, проте ми бачимо, що саме тілапія, основний промисловий вид риб, давала прибуток рибалкам того часу.

Тілапія має одну особливість: вона піднімається до поверхні води лише

вночі. Удень, коли сонце нагріває воду озера, уся риба опускається на дно озера в прохолодні води. Тому, після того як сходить сонце, упіймати її в озері Кінерет неможливо.

Біблійна історія повідомляє, що рибу ловили тільки вночі. «А Симон у відповідь сказав Йому: Наставнику, цілу ніч ми трудилися, але нічого не піймали, та за словом Твоїм закину сіті!» (Луки 5:5). «Після цього знову з'явився Ісус Своїм учням по воскресінні з мертвих біля Тиверіадського моря. А з'явився так: були разом Симон-Петро й Хома, прозваний Близнюком, і Натанайл, що був з Кани Галилейської, і сини Зеведеєві, й інші два Його учні. Каже їм Симон Петро: Іду рибу ловити! Говорять йому: Ідемо й ми з тобою. Вони вийшли, тут же сіли в човен, та тієї ночі не зловили нічого. Як настав ранок, став Ісус на березі, але учні не впізнали, що це Ісус. Каже їм Ісус: Діти, чи є у вас щось поїсти? Відповіли йому: Немає. Він же сказав їм: Закиньте невода праворуч човна – і зловите. Вони закинули, і вже не могли витягти його від великої кількості риби» (Івана 21:1–6).

Тому Петро не просто так перечить Ісусу, коли каже: «Наставнику, цілу ніч ми трудилися, але нічого не піймали». Адже він був професіоналом своєї справи і добре знав, що нічого вже не зловиш, бо ніч минула. Петро виявив віру і підкорився повелінню Ісуса Христа, за що й був винагороджений гарним уловом тілапії, яка вдень не ловиться!

«І зробивши це, вони наловили дуже багато риби, аж їхні сіті почали рватися» (Луки 5:6). Ось чудо! Знаючи про особливість місцевої риболовлі, ми тепер розуміємо, у чому ж полягало це чудо. Немоżliве стало можливим! Зловити тілапію вдень – надприродне явище. Це і є чудо!

СТРАХ ПЕТРА

У цій історії дивує реакція Петра та його помічників. «Побачивши це, Симон-Петро припав до колін Ісуса,

промовляючи: Відійди від мене, бо я грішний чоловік, Господи! Бо від кількості риби, що вони наловили, жах охопив його й усіх, хто був з ним» (Луки 5:8, 9). Жах від чого? Рибалка, що впіймав таку кількість риби, навпаки, буде радіти та розповідати всім про неймовірний улов. Усі ми знаємо, як рибалки люблять вихвалитися своїми досягненнями. А тут така незрозуміла реакція – страх. Невже професійні рибалки злякалися великого улову риби? Ні! Вони зрозуміли, Хто стоїть перед ними! Петро та його друзі були не лише рибалки, а й духовно освічені мужі, які знали Священне Писання.

Той, Хто дає повеління морським рибам, є всесильним Богом. Петро все розумів: Ісус із Назарета – довгоочікуваний Месія і Бог. «Бо належить Мені вся лісна звірина та худоба із тисячі гір, Я знаю все птаство гірське, і звір польовий при Мені! Якби був Я голодний, тобто б не сказав, – бо Моя вся вселенна й усе, що на ній!» (Псал. 50:10–12).

РИБАЛКИ ЗАЛИШИЛИ ВСЕ

«І витягнувши човни на землю, вони залишили все і пішли за Ним» (Луки 5:11). Важливо зрозуміти слова «залишили все».

У 1986 році під час засухи, коли сильно впав рівень води в північно-західній частині Галилейського моря, у намулі виявили стародавній рибальський човен. Виявляється, що в такому стані, без доступу кисню, дерево може зберігатися тисячі років.

Так сталося зі знахідкою, вік якої датується I ст. н. е., тобто це човен часів Христа. Параметри залишків човна: довжина – 8,27 м, ширина – 2,3 м, висота – 1,3 м. Ця знахідка надає цікаву інформацію про човни, що використовувалися за часів апостолів на озері Кінерет. Такий човен був виготовлений з ліванського кедра. У давнину ліванський кедр широко використовували як у будівництві, так і в кораблебуду-

ванні. На судах з ліванського кедрра плавали по Середземному морю фінікійські мореплавці. Із цього дерева були виготовлені «Сонячні тури» єгипетських фараонів.

Ця деревина не гниє, має дуже приємний аромат, вона м'яка, але міцна, червоного кольору. У Старому Завіті описані події, пов'язанні з будівництвом Єрусалимського храму. Цар Соломон замовляв у царя Хірама ліванські кедри для будівництва не тільки храму, а також для свого будинку. Він розрахувався золотом і віддав частину території Ізраїлю з його містами. А вже деревина була дуже коштовна та затребувана.

Сьогодні у світі залишилося лише 300 кедрів у заповіднику Еш-Шуф (Згарта, Ліван), де вони ростуть у важкодоступних місцях на висоті 2000 м над рівнем моря. «Божественний кедровий ліс» (Хорш-Арз-ер-Раб) – єдине місце, де збереглися стародавні ліванські кедри. У 1876 році 102 гектари реліктового лісу були обнесені високою кам'яною стіною для захисту молодих кедрових дерев від гірських кіз. Будівництво стіни фінансувала англійська королева Вікторія. У 1998 році «Божественний кедровий ліс» внесли до реєстру Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО. Сьогодні масив Арз-ер-Раб перебуває під суворою охороною. Його можна відвідати тільки зі спеціального дозволу влади. Наразі найстаршими в цьому лісі є чотири дерева заввишки близько 35 м та об'ємом стовбура від 12 до 14 м.

Лише можна уявити, скільки коштував такий човен, виготовлений з ліванського кедрра. Учені виявили ще одну деталь: у цьому човні були десятки дерев'яних латок, але вони були не з кедрра. На думку вчених, це свідчить, що човен був виготовлений за межами Галилеї і доставлений на озеро Кінерет як чиясь власність. Човен використовували протягом декількох століть, про що свідчить його постійний ремонт та зношеність деревини. Човном користувалося не одне покоління рибалок, він міг передаватися в спадок.

Рибалки, «витягнувши човни на землю, залишили все», а це більше, ніж залишити якісь речі, перенести свої плани на завтра, відмовитися від зручностей заради служіння. Для Петра та його друзів «залишити все» означало покинути найцінніше, чим вони володіли, та єдине, за допомогою чого годували свої сім'ї. Таке рішення викликає страх: що буде з родиною, як виживати, як годувати утриманців? Тому Христос каже: «Ідіть за Мною і зроблю вас ловцями людей».

Як успішно «ловити» людей?

Існує два принципи, як стати успішним «ловцем людей», євангелістом, апостолом, учнем Христа.

1. Усвідомлення того, Хто мене кличе на євангельське служіння, тобто розуміння Божественності Ісуса Христа. Якщо Ісус для мене не Бог, то я не матиму віри та впевненості, що моє служіння будуть супроводжувати реальні чудеса. Христос допоможе і розв'яже всі проблеми на шляху мого служіння, яке скероване на пошук людей і їхнє спасіння. Довіряючи Його Слову, я матиму повні сіті тих душ, які занурилися в глибини своїх нерозв'язаних проблем, лежать на прохолодному дні життя, але які можуть підкоритися Слову Ісуса і попливти в сіті Його учнів.

2. Готовність залишити все заради Христа та виконання місії. Готовність до цілковитої самопожертви, самовіддачі в служінні Господу. Це стає можливе, коли інтереси Господа стають вищими від власних прагматичних інтересів, коли відсутня матеріальна вигода та корисливість у служінні. Це готовність сказати разом з апостолом Павлом: «*Все визнаю за втрату в порівнянні з величчю пізнання мого Господа Ісуса Христа, заради Якого я все втрапив і вважаю за сміття, аби здобути Христа*» (Филп. 3:8). Усвідомлення того, ким для мене є Ісус, розуміння місії християнина та готовність до найбільшої жертви робить мене успішним учнем Христа.

Найуспішніше «ловив» людей Ісус Христос. Він і сьогодні залишається взірцем найуспішнішого євангеліста усіх віків. Метод Христа був досить простий та ефективний. «Лише метод Христа принесе справжній успіх у проголошенні людям Євангелія. Спаситель змішався з людьми, як Той, Хто бажав їм добра. Він виявляв до них співчуття, служив їхнім нуждам і завойовував їхнє довіря, а тоді говорив: «Ідіть за Мною»» (Е. Уайт. Служіння зцілення. С. 143).

Пропоную вам п'ять простих дієслів для звершення успішного служіння: спілкуватися, виявляти співчуття, допомагати, служити, завойовувати довіру, пропонувати.

Не треба боятися Божого покликання. Вияв цілковитої довіри Богу дасть можливість побачити плоди служіння проповіді Євангелія та Божу силу у ваших досвідах, бо «*тільки Він моя скеля й спасіння моє, Він твердиня моя, – тому не захитаюсь!*» (Псал. 62:7).

Олександр Зайцев

ОБИДЕЛИ

Обидели умышленно, случайно, Как будто камень бросили большой. Обида сделала тебя печальным Иль ты простил обиду всей душой?

Обидеться легко, простить труднее, Так кажется порой на первый взгляд. Но нет, прощать легко и тяжелее Хранить в душе обиды горький яд.

Обидевшись, лишаешься покоя, И мир из сердца убегает прочь. Обиды тяжесть среди дня с тобою, И облегченья не приносит ночь.

Обидчик для тебя гость нежеланный, Не можешь ты смотреть ему в глаза И помнишь нанесенные им раны. Обидевшись, ты грех на душу взял.

Ни радости, ни мира, ни молитвы, Пустеет сердце и молчат уста. Ты дьяволу проигрываешь битву, Когда обиженным решаешь стать.

Иисуса люди обижали часто, Но никогда не обижался Он. И если ты люби Христа причастник, Обидчик должен быть всегда прощен.

Обида ляжет ли тяжелым грузом На сердце, что Спасителю поет? Ты веришь, что принадлежишь Иисусу? Так почему обида сердце жмет?

Взгляни: перед тобой Христос распятый, Который все грехи твои простил. И в праве ль ты обидеться на брата, Какою бы он боль ни причинил?

Когда любовью Божьей ты наполнен, В душе твоей глубокая вода, Над камнем брошенным сомкнутся волны, Обида не оставит и следа.

Нас учит обижаться сила вражья, Прощать обиду учат Небеса. Тебя обидел кто-нибудь? Не страшно! Страшнее, если ты обидел сам.

Не обижай ни делом, ни словами, Какая б рядом ни была душа. Не бросит пусть рука в кого-то камень, Ни брата, ни врага не обижай.

И пусть никто от слов твоих не плачет И не страдает от жестоких ран. Христос в тебе, а это что-то значит: Он Бог любви великой и добра.

Пусть голос Божий достигает слуха, Чтоб ты умел любить, умел прощать. Учись у Иисуса жить по Духу: Не обижаться и не обижать.

Любовь Васенина

У ЦЕРКВІ варто бути

Ім'я жінки, про яку далі йтиметься, означає «висока» або «пані». Біблійна історія говорить, що вона походила з єврейської родини, і це поставило всю її сім'ю під загрозу знищення, але ймовірніше це стосувалося її новонародженого брата. Слово Боже описує її як сміливу, кмітливу та богобоязливу дівчину, учинок якої вплинув на хід історії всього ізраїльського народу. Ставши дорослою, вона знову з'явиться на сторінках Священного Писання, але вже як пророчиця та одна із провідників ізраїльського народу. Її звали Маріям.

Її сміливість, мудрість та близькі взаємини з Богом можуть стати прикладом для сучасних дівчат і жінок. Однак трапилася одна ситуація в її житті, яка могла повністю знищити все духовне надбання і стати для неї поворотною. Саме на цьому епізоді ми і зробимо сьогодні найбільший акцент та спробуємо дійти важливих висновків.

«І нарікали Маріям та Аарон на Мойсея за жінку кушитянку, що взяв, бо він узяв був жінку кушитянку. І казали вони: “Чи тільки з Мойсеєм Господь говорив? Чи ж не говорив Він також із нами?” І почув це Господь. А той муж, Мойсей, був найлагідніший за всяку людину, що на поверхні землі. І нагло сказав Господь до Мойсея й до Аарона та до Маріям: “Вийдіть ви троє до скинії заповіді”. І вони троє вийшли. І зійшов Господь у стовпі хмари, і став при вході скинії, та й покликав Аарона й Маріям. І вийшли обоє вони. І сказав Він: “Послухайте ж ви Моїх слів: Якщо буде між вами пророк, то Я, Господь, дамся пізнати в видінні йому, у сні говорити з ним буду. Не так раб мій Мойсей: у всім домі Моїм він довірений! Говорю Я з ним уста до уст, а не видінням і не заговорами, і Образ Господа не оглядає. І чому не боялися ви нарікати на Мойсея, Мого раба?” І запалав гнів Господній на них, – і Він пішов, а хмара відступила з-над скинії. А ось Маріям – прокажена, збілівши, як сніг! І обернувся Аарон до Маріям, аж ось вона прокажена! І сказав Аарон до Мойсея: “Будь ласкав, мій пане, – не поклади ж на нас гріха, що були ми нерозумні та що прозрієлися! Нехай же не буде вона, як та мертва дитина, що, як виходить з утроби матері своєї, то зітліла половиною тіла її”. І Мойсей кликав до Господа, говорячи: “Боже, вилікуй же її!” І сказав Господь до Мойсея: “А коли б її батько справді плюнув на обличчя її, чи не буде вона сім день засоромлена? Вона буде замкнена сім день поза табором, а потім повернеться”. І була замкнена

Маріям поза табором сім день, а народ не рушив аж до повернення Маріям» (Числ. 12:1-15).

З якої причини Маріям і Аарон розгнівали Бога? Нарікали на Божого помазанця!

У ТАБОРІ

Аби краще зрозуміти уклад життя ізраїльтян того часу, слід розібратися у їхньому побуті та побудові табору. Ми проаналізуємо, за яких обставин людина могла опинитися поза табором і що її в такому разі чекало.

У чому полягає особливість табору?

- Побудова табору була чітко визначена Богом. У центрі стояла скинія – місце присутності Господа; навколо скинії, з кожної сторони світу, – по три коліна ізраїлевих синів; між колінами і скинією стояли левити, а при вході до скинії – Мойсей, Аарон та священники.
- Напрямок руху табору був чітко скерований Богом хмарою вдень і вогняним стовпом уночі. Місце, де потрібно було розбити табір, і час, коли знову вирушати, завжди визначав Господь.
- Попереду всього народу левити несли ковчег Заповіді.

Така організованість, чудеса й видима присутність Бога серед народу спонукали та зобов'язували людей до святості й чистоти. «Бо Господь, Бог твій, ходить у середині табору твого, щоб тебе спасати... І буде табір твій святий...» (П. Зак. 23:15).

Що ж було поза табором? Чи існувало життя за межами осередку Божого народу? Звичайно, але життям у повному значенні цього слова це назвати не можна. Час від часу там опинялися ізраїльтяни з певних причин. За табором спалювалася жертва за гріх (Вих. 29:14), там виконувалася смертний вирок (Левит 24:14), за потребою мешканець табору також мав іти за його межі (П. Зак. 23:12-14).

Могли склестися й такі обставини, що змушували людину опинитися поза табором проти її волі. «І Господь промовляв до Мойсея, говорячи: “Накажи Ізраїлевим си-

нам, і нехай повисляють з табору кожного прокаженого, і кожного течивого, і кожного нечистого через доторкнення до мертвого тіла. І чоловіка й жінку будете висилати, поза табір будете висилати їх, і вони не занечистять таборів своїх, що Я серед них пробуваю”» (Числ. 5:1-3). Ми не знаходимо у Слові Божому випадків, коли людина просто захотіла піти за табір у вигнання. Зазвичай була причина відсторонення, і вона завжди пов'язана з явним гріхом.

ПОЗА ТАБОРОМ

Проаналізуємо, що чекало на тих, хто опинився поза табором:

- Небезпека. Адже за межами табору бродили дикі звірі, чатували розбійники; там була повна антисанітарія, голод і холод. Цей список можна продовжувати.
- Той, хто опинився поза табором, позбавлявся спілкування з рідними. Лише час від часу хтось із родичів приходив, стоячи на дозволеному місці, щоб передати їжу й лише здалеку побачити вигнанця, що іноді був в пошарпаному одязі, з неприємним запахом, часто з відкритими ранами та занепаляючим духом. Такі люди могли спілкуватися тільки з такими самими, як вони. Жодного просвіту.
- Ці люди не чули, як читається Слово Боже в таборі, і тому духовно занепадали.

Опинившись у такому становищі, людина бажає одного: або швидше померти і не страждати, або ж повернутися до табору. Це знав і Мойсей, коли його сестра стала прокаженою й опинилася поза табором. Він розумів, що Маріям була у великій небезпеці, тому благав Бога про милість до неї, а разом з ним і весь народ.

ЧИ ІСНУЄ СПАСІННЯ ПОЗА ЦЕРКВОЮ?

Що сьогодні слугує цим табором для нас? Що можна назвати місцем, де лунає Слово Боже, де ти можеш почуватися в безпеці, де, незважаючи ні на що,

усе ж відчуваєш себе в родині, об'єднаний Ісусом Христом? Безсумнівно, це – Церква. Варто триматися цього «табору», де перебуває Сам Бог.

Що стається з людиною, котра опиняється поза Церквою? Дещо подібне, що й з ізраїльтянином у давнину. Людина оточена з усіх боків спокусами, не має повноцінного братерського спілкування, а отже, радості й підтримки, не чує Слова Божого і духовно занепадає.

Одного разу ми із сім'єю поїхали на відпочинок до Євпаторії. Моєму молодшому брату було близько п'яти років. Він цікавився й захоплювався всім навколо і, перебуваючи під враженням, зовсім не звертав уваги, де батьки. Щоб навчити Даника бути уважним, ми вирішили не наздоганяти його, як це було зазвичай, а дати йому можливість побути самостійним. Одного дня на багатолюдній набережній братик знову вирвався вперед, оглядаючи атракціони й різноманітні іграшки та не звертаючи уваги на батьків. А ті непомітно розчинилися в натовпі людей, спостерігаючи за ним. Минуло десять хвилин, і Даник усвідомив, що він сам, а мами поруч немає. Він почав плакати і голосно кричати: «Мамо!». Звичайно, материнське серце не могло довго спостерігати за такою картиною. Мама підбігла до сина, поцілувала його, міцно обійняла і запевнила, що не забула про нього.

Бог постійно тримає тебе в полі зору, де б ти не був, пам'ятай про це. Іноді, втративши Його з поля зору, можна загубитися. Хтось може перебувати поза «табором» і досить непогано почуватися, але недовго. Як тільки людина опиниться там, одразу стає особливою мішенню для ворога.

Коли послідовник Христа захоче залишитися вдома, без вагомих причин не піти на суботнє богослужіння, – це чудова нагода для диявола нав'язати хибні думки. Часто йому це вдається. Якщо у вас виникло бажання покинути «табір» чи перейти в інший – ви можете це зробити, але пам'ятайте, що Бог веде Свій народ. Не без проблем, але Ізраїль дійшов до Ханаану.

Ви можете бути поза ковчега під час потопу і навіть певний час плавати із задоволенням, але недовго. Спасіння тільки в ковчезі. Апостол Павло дає нам слушну пораду: «Не залишаймо своїх зібрань» (Євр. 10:25), – бо знає, що за цим криється велика небезпека.

Голгофа була розташована за містом. Найбільша Жертва за гріх була принесена саме поза табором (див. 2 Кор. 5:21). Ісус погодився піти туди, де був осередок гріха. Погодився тому, що там були ми. Він узяв нашу нечистоту на Себе, щоб ми могли очиститися і повернутися в табір, де на нас чекають. Тепер рішення за нами...

**Віктор
Кононенко**

КАК ХОЧЕШЬ ТЫ

Как часто мы не можем согласиться С волей Господней, дух наш восстает, Не можем в чем-то Богу покориться, Идя путем, которым Он ведет.

«Пусть будет только так, а не иначе, Так будет лучше, Боже, для меня», – Мы умоляем Господа и плачем: «Ну почему не слышишь Ты меня?»

На доброе прошу, а не на злое. Ну почему Ты мне не хочешь дать? Ты посылаешь нечто мне иное, Никак я не могу Тебя понять!»

Мы спорим и доказываем Богу, Что это плод могло бы принести, Но у Него для нас Своя дорога, Он знает Сам, кого и как вести.

У Господа для каждого Свой план. Как важно находится в Его воле, Чтоб следовать всегда Его словам, Идти, не прекословя и не споря.

Мы часто вымолвить не можем фразу: «Да будет воля, Господи, Твоя». И молимся порой однообразно: «Благослови, дай, помоги, так хочу я».

В молитве часто мы диктуем Богу Волю свою: «Ты сделай так и так», – Вместо того чтоб дать Ему дорогу, Поняв, что мы пред Ним всего лишь прах.

С горшечником, скажи, спорит ли глина: «Зачем ты сделал что-то из меня?!» Он наш Творец, Он делает все дивно, И Его воля – благо для тебя.

Давайте вспомним, как Иисус молился Там, в Гефсимании, пред тем как распят был, Каплями крови пот Его катился, Как Он скорбел, молился, слезы лил.

«Отец, прошу Тебя, если возможно, Пускай минует чаша та Меня, Впрочем, во всем пусть будет воля Божья, Не так, как Я хочу, воля Твоя».

Ты думаешь, Христу не было страшно? Ты думаешь, не чувствовал Он боль? Но в жертву Он принес Себя однажды, Тем к людям проявив Свою любовь.

Он знал все наперед, все те страдания, Какие должен будет претерпеть. Он был такой же человек, Его сознание Твердило: «Откажись, зачем терпеть?»

Он отказаться мог в одно мгновенье, Лишь только слово стоило сказать, Но Он пошел на крест без принуждения, Отца желая волю исполнять.

Он произнес: «Твоя да будет воля, Не так, как Я хочу, как хочешь Ты». Друзья, как важно с Господом не спорить, Ведь в Божиих руках находимся все мы.

Как важно соглашаться с Его волей Без принуждения, без ропота, без слез, Чтоб миру быть примером, светом, солью, Жить так, как жил Спаситель наш Христос.

Чтоб воля Божья исполнялась в жизни нашей, Чтоб жизнь духовная бесплодной не была, Но с каждым днем чтоб становилась краше, А украшали ее Божие дела.

Ведь в этот мир пришли мы неслучайно, Каждый из нас не просто так рожден. В призвании каждого своя сокрыта тайна, И ты Христом не просто так спасен.

Настанет день, предстанем мы пред Богом, Увидим Господа лицом к лицу, Посмотрит нам в глаза и спросит строго: «Скажи, исполнил волю ты Мою?»

Давайте же искать Господню волю, Хоть часто непонятна нам она. Но будем верить: непременно вскоре Увидим результат ее сполна.

Господь, во всем Твоя пусть будет воля, Не так, как я хочу, как хочешь Ты. Я отдаю тебе, не прекословя, Свои желанья, мысли и мечты.

**Людмила
Барышникова**

ОДЕЖДА

из разных тканей

«Не надевай одежды, сделанной из разных веществ, из шерсти и льна вместе» (Втор. 22:11).

В Ветхом Завете содержится много законов, сложных для понимания современного человека. Данный закон – один из них. Если мы посмотрим на одежду, которую носим, то становится очевидным, что она состоит из разных волокон. Производители одежды часто даже не задумываются об этом.

Как нам относиться к подобным заповедям? Самый простой подход, практикуемый людьми, – отмахнуться от такого повеления и сказать: «Это Ветхий Завет. К современному христианину он не имеет никакого отношения». Однако такой подход чреват некоторыми проблемами. Он приводит к ошибочным представлениям о характере Бога. Если посмотрим на природу или наше тело, то увидим, что у Бога все гармонично взаимосвязано, нет ничего лишнего или ненужного.

Иисус Христос в Новом Завете говорит: «Я и Отец одно». Кажется нелогичным, что Отец в Ветхом Завете дает некоторые повеления, а Иисус в Новом Завете их отменяет. Христос Сам говорит: «Не думайте, что Я пришел нарушить закон или пророков; не нарушить пришел Я, но исполнить. Ибо истинно говорю вам: доколе не прейдет небо и земля, ни одна иота или ни одна черта не прейдет из закона, пока не исполнится все» (Мф. 5:17, 18).

Если Бог дал какое-то повеление, значит оно важное. За каждой заповедью Господа стоит универсальный принцип, который обязателен и применим для всех эпох и культур. Сама Заповедь может изменяться или трансформироваться, но этот универсальный принцип всегда остается в силе.

УНИВЕРСАЛЬНЫЙ ПРИНЦИП

Когда мы изучаем законы Ветхого Завета, нам нужно попытаться понять, какой же универсальный принцип стоит за каждым из них. Например, апостол Павел в 1 Кор. 9 ссылается на закон в Ветхом Завете, но применяет его по-новому, используя принцип, лежащий в основе этого закона. «Ибо в Моисеевом законе написано: „не заграждай рта у вола молотящего“. О волах ли печется Бог? Или, конечно, для нас говорится? Так, для нас это написано; ибо кто пашет, должен пахать с надеждою, и кто молотит, должен молотить с надеждою получить ожидаемое» (1 Кор. 9:9, 10). Павел использует закон Ветхого Завета и говорит о том, что он остается легитимным, то есть в силе. Апостол берет принцип, который лежит в основе этого закона, – каждый работающий должен получить вознаграждение, независимо от того, вол это или человек, – и применяет к новой ситуации.

ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЯ

Многие говорят так: «Жертвоприношения уже отменены, и их приносить уже не нужно». С одной стороны, это правда, мы сегодня не приносим жертв. Однако принцип, лежащий в основе жертвоприношений, остается важным и остается в силе. Этот принцип гласит: наказание за грех – смерть. Если я согрешил, то должен умереть. Если не я умираю, то кто-то другой должен быть принесен в жертву и умереть вместо меня. Мы не приносим жертвы, потому что за нас уже принесена совершенная жертва Иисуса Христа.

ОДЕЖДА ОСОБОЙ СВЯТОСТИ

Какой принцип стоит за заповедью, которая гласит, что человек не должен

носить одежду из разных волокон? Если посмотреть на контекст, то мы обнаружим, что она является частью нескольких повелений, объединенных одним общим принципом. «Не засевай виноградника своего двумя родами семян, чтобы не сделать тебе закланным сбора семян, которые ты посеешь, вместе с плодами виноградника своего. Не паши на воле и осле вместе. Не надевай одежды, сделанной из разных веществ, из шерсти и льна вместе. Сделай себе кисточки на четырех углах покрывала твоего, которым ты покрываешься» (Втор. 22:9-12). Все эти тексты запрещают смешивать семена, животных в одной упряжке, нити в тканях.

Последняя заповедь выбивается из контекста. Она является исключением предыдущей заповеди, запрещающей носить одежду из разных тканей. О кисточках написано более подробно: «Объяви сынам Израилевым и скажи им, чтоб они делали себе кисти на краях одежд своих в роды их, и в кисти, которые на краях, вставляли нити из голубой шерсти» (Числ. 15:38). Заповедь о кистях предполагала использование разных нитей. Археологами были найдены подобные кисточки в пещерах Мертвого моря. Они датируются временем восстания Бар-Кохбы (первая половина II века). Эти кисточки состояли из льна и шерсти.

В Ветхом Завете предписывалось не смешивать нити. Только один человек должен был носить одежду, состоящую из разных нитей. Этим человеком был первосвященник. «Пусть они возьмут золота, голубой и пурпуровой и червленой шерсти и виссона, и сделают ефод из золота, из голубой, пурпуровой и червленой шерсти и из крученого виссона, искусною работою» (Исх. 28:5, 6). Простым израильтянам запрещалось носить такую одежду, потому что это была прерогатива первосвященника. Его должность требовала определенной святости.

Нельзя узурпировать власть и функции первосвященника

Эта заповедь была особенно важной для Пятикнижия. Во время путешествия по пустыне было несколько попыток подорвать авторитет Моисея, Аарона и установить альтернативное священство. Например, восстание Корея, Дафана и Авирона. Для израильтян было важно напоминать, что в обществе есть только один легитимный первосвященник. Никто другой не имел права носить такую одежду, то есть претендовать на статус первосвященника. Однако израильтянам разрешалось носить голубые кисточки. Бог дал им одну часть из одежды первосвященника, чтобы они помнили, о Господе и небе.

Существует еще одна похожая заповедь. Она запрещала делать такой же фимиам, как использовал первосвященник во время служения в скинии. «Курения, сделанного по сему составу, не делайте себе: святыню да будет оно у тебя для Господа. Кто сделает подобное, чтобы курить им, истребится из народа своего» (Исх. 30:37, 38). Эта заповедь запрещала узурпировать функции первосвященника.

Какой смысл имеет заповедь для нас? Как мы должны применять этот универсальный принцип? **Суть заповеди, запрещающей носить одежду из разных нитей, – нельзя узурпировать власть и функции первосвященника. Сегодня нашим Первосвященником является Ии-**

сус Христос. Он ходатайствует за нас в Небесном святилище. Он единственный может прощать грехи. Он единственный Посредник между Богом и человеком. Если кто-либо присваивает Его функции или переносит их на кого-то другого, то он узурпирует власть настоящего Первосвященника. Этот универсальный принцип закона актуален и в наши дни.

ЧИСТАЯ НАЦИЯ

Заповедь о смешивании разных тканей имеет еще одно очень важное значение. Израиль должен быть чистой нацией, не смешиваясь с другими народами. Это символ чистоты. Особенно символично звучит запрет о смешивании семян. Слово «семя» то же, что

используется в Быт. 3:15. Там речь идет о вражде между семенем жены и змеей. Эти два семени должны были постоянно враждовать и ни в коем случае не смешиваться.

Интересным образом эти заповеди интерпретирует апостол Павел: «Не преклоняйтесь под чужое ярмо с неверными. Ибо какое общение праведности с беззаконием? Что общего у света с тьмою?» (2 Кор. 6:14). Он извлекает из заповеди универсальный принцип и применяет его к своей ситуации. Мы должны делать точно так же, интерпретируя библейские заповеди.

**Феликс
Понятовский**

Раздражение

Каждый из нас бывает чем-то раздражен. Начальника раздражает нерасторопный подчиненный, а подчиненного – придирчивый начальник. Водителей раздражают медлительные пешеходы, а пешеходов – нетерпеливые водители. Докторов раздражают назойливые пациенты, а пациентов – невнимательные доктора. Подростка раздражают консервативные родители, а родителей – непослушный подросток. Неужели это неизбежно?

У меня были две одноклассницы, резко контрастировавшие между собой. Одна всегда была чем-то раздражена: учителями, одноклассниками, погодой, позже – политикой. Другая же предпочитала не заострять внимания на неприятном и искала позитив вокруг: в своих двоюродных братьях, в поездках к бабушке, в домашних котах. И если мне нужны были положительные эмоции, я старалась вместе с ней идти домой и слушать, какой фокус выкинул вчера ее Барсик. А вот с первой мне идти домой совсем не хотелось...

Здравомыслящий человек не скажет себе: «Пойду-ка я пообщаюсь с кем-нибудь раздраженным, чтобы тоже “завестись”». Зато мы с легкостью «отдаем» свое раздражение другим, «заряжаем» их негативом. Раздражение передается, как ток в электрической гирлянде. Друг за другом вспыхивают лампочки в цепи.

Проще всего, получив эту дозу раздражения, передать ее дальше. Сложнее – получить, но не передавать. И уж совсем идеально – не получать вовсе, как бы настойчиво тебе ее ни давали. Хочешь ли ты стать «неисправной лампочкой» и перестать делиться раздражением, которое дали тебе?

Джордж Вандеман в книге «Плывите по своим морям» пишет: «Нет более

несчастливого человека, чем тот, который все время на что-то реагирует. Он отдает себя на милость тех, кто может легко пробить брешь в его слабой защите, а это почти каждый встречный».

«Долготерпеливый лучше храброго, и владеющий собою лучше завоевателя города» (Притч. 16:32). Стоит мне победить раздражительность, стоит научиться хотя бы не передавать раздражения другим, и я буду лучше любого полководца!

Но вот с чем не получится сравнить победу над раздражительностью, так это с марафонским забегом. Можно собрать волю в кулак и ежедневно тренировать мышцы, сдерживая желание поваляться на диване. А вот сдерживая раздражение, можно получить только нервное напряжение и нервный срыв в итоге. Единственное, что может помочь в борьбе с раздражительностью, – это замена противоположным.

Внутренний мир

«Великое приобретение – быть благочестивым и довольным» (1 Тим. 6:6), «Всегда радуйтесь. Непрестанно молитесь. За все благодарите» (1 Фес. 5:16–18). «Интересно, – скажешь ты, – чему радоваться? За что благодарить?» Сумеешь найти, чему радоваться и за что благодарить, – будешь победителем. Наша жизнь так же, как и тренировки марафонца, сопряжена с преодолением препятствий. Спортсмену тренер намеренно создает трудности, чтобы, преодолевая их, он смог достичь результата. Умный спортсмен доверяет тренеру и не ругает его за дополнительные нагрузки на тренировке, наоборот – он благодарен, ведь тот ведет его к победе.

«Непрестанно молитесь». Здесь не имеется в виду коленопреклоненная

поза 24 часа в сутки. Молитва – общение с Богом, а общаться можно в любом месте и в любое время. Чем чаще общаешься с Господом, тем больше доверяешь Ему. **Когда доверяешь, перестаешь бояться неприятного и раздражаться, понимаешь, за что благодарить Бога и чему радоваться.** Иисус говорил: «Мир оставляю вам, мир Мой даю вам» (Ин. 14:27).

Антоним слова «раздражение» – «мир». Мир в моем сердце – залог моей правильной реакции на раздражение извне, залог того, что моя «лампочка» не загорится. С миром в сердце я могу дать мягкий отпор раздражителю, быть выше нервирующей ситуации, оценить, почему другой человек раздражен и как помочь ему преодолеть раздражение.

Если я хочу быть победителем в борьбе с раздражительностью, если не желаю быть частью «гирлянды раздражения», то мне нужен мир в сердце. А мир в сердце появляется от радости и благодарности Богу, возникшим от доверия Господу, а оно от общения с Богом, которое выражается в молитве и чтении Библии.

**Надежда
Селезнева**

МОЛИТВА ИЗ «МИКРОВОЛНОВКИ»

В 1945 году американский инженер Перси Спенсер изобрел микроволновую печь. Он испытывал радар с магнетроном – прибором, генерирующим микроволны, и заметил, что шоколадка в его кармане нагрелась и расплавилась. Чтобы исследовать заинтересовавшее его явление, Спенсер поместил в зону воздействия микроволн попкорн, а потом куриные яйца. Убедившись, что таким образом можно приготовить еду, он создал первую микроволновую печь, которую назвал *Radarange*. Это был большой, тяжелый и дорогой аппарат, который использовали только в военных столовых и госпиталях для размораживания продуктов. Затем аппарат усовершен-

ствовали, и в 1955 году была выпущена первая микроволновая печь для домашнего использования.

Основная характеристика микроволновых печей – очень быстрый разогрев еды, за несколько минут, а то и меньше. Но для некоторых и это уже недостаточная скорость. Они в нетерпении ожидают сигнала окончания работы, не отрывая глаз от полупрозрачного стекла дверцы, или вытаскивают тарелку через несколько секунд после того, как поставили ее внутрь, чтобы убедиться: еда еще не разогрелась.

Нам нравится, чтобы все вокруг «готовилось» быстро, как еда в микроволновке, в том числе и наши молитвы. Какое нетерпение мы проявляем,

когда Бог не отвечает на наши молитвы сразу после произнесенного «аминь»!

Господь может дать нам просимое в одно мгновение. Но Он знает, что это не самое лучшее для нас, поэтому иногда предпочитает «готовить» ответ на «медленном огне». Нам необходимо научиться ждать, пока Бог ответит нам в должное время. Тогда результат будет самым лучшим.

Я НЕ ХВИЛЮЮСЯ, мені до кінцевої

«Ти зовсім не нервуєш!» – з подивом і нотками заздрості каже мені подруга. Ні, я не схожа на флегматичну людину, без емоцій, яка не виявляє жодного інтересу до життя. Навпаки, іноді емоції в мене б'ють через край. Проте в кризових ситуаціях, коли люди впадають у депресію, вони метушаться, не знаючи, як правильно вчинити, опускають у розпачі руки, кажучи: «Усе, життя не має сенсу!». Або махають кулаком в небо і кричать:

«Господи, за що?!». Ось тут мене наповнює внутрішній спокій.

Я можу сумувати, плакати, але завжди знаю, що життя триває і темна смуга зміниться на світлу. У найважчі хвилини в мене достатньо сил, щоб тримати себе в руках і підбадьорювати інших. Як мені це вдається? Розповім вам на простому прикладі.

Мої батьки живуть за містом, у селі. Одного зимового вечора я поїхала до них маршрутною. Подорож, треба зізнатися, не з приємних. Салон переповнений. Окрім того, що на вулиці темно, ще й вікна всі в кризі. Куди їдемо і де зараз проїжджаємо? Нічого не видно. Дорога пролягає через декілька населених пунктів. Водій мовчазний і зупинки не оголошує. Люди нервують, зішкрібають іній на вікнах, припадають до дірочок і намагаються визначити, де ми. Раз у раз чути крики: «Водію, біля церкви зупини!»; «Стій! Мій поворот проїхали!»; «Скажіть, сільрада скоро буде?»

А я? Я забила на останній ряд салону, співчутливо усміхаюся неспокійним пасажиром, а потім, натягнувши капюшон, спокійно сплю. У чому секрет? У тому, що я їду до кінцевої зупинки! Я не боюся проспати свій поворот. Я знаю, що водій голосно скаже: «Приїхали! Виходь!» Тому заради радісної зустрічі з батьками я спокійно можу потерпіти тимчасові незручності.

Я вірю в Бога. Я вірю Біблії, яка говорить, що це життя – лише приготування, шлях до щасливого, радісного й безгрішного Божого Царства, де Христос чекає всіх віруючих у Нього. Так, на цьому шляху буде безліч випробувань і проблем. Та якщо ти знаєш кінцеву мету, то немає сенсу занурюватися в ці проблеми з головою. Варто довіряти Богу, Котрий любить тебе і веде по життю «до кінцевої зупинки». Адже і під час такої дороги можна знайти радість і допомогти знайти її іншим.

Таїсія Алексеева

Сакити Тойода

Правило пяти «ПОЧЕМУ»

Сакити Тойода, основатель компании *Toyota*, постоянно пользовался правилом пяти «почему». Во всех непонятных ситуациях он использовал этот метод, и тот всегда ему помогал. Вот это правило.

1 Первое «почему». Например, тебе хочется шубу. Спрашиваешь себя: «Почему я хочу шубу?» Отвечаешь: «Потому что желаю всех удивить».

2 Второе «почему»: «Почему ты желаешь всех удивить?» Ответ: «Потому что хочу, чтобы на меня обратили внимание».

3 Третье «почему»: «Почему тебе нужно, чтобы на тебя обратили внимание?» Ответ: «Потому что я чувствую себя неуверенно».

4 Четвертое «почему»: «Почему ты чувствуешь себя неуверенно?» Ответ: «Потому что я никак не могу реализовать себя и сижу на одном месте».

5 Пятое «почему»: «Почему ты не можешь реализовать себя?» Ответ: «Потому что я занимаюсь тем, что мне не нравится».

И скажи теперь, при чем тут покупка шубы?

«Перезавантаження» від ЗАЗДРОСТІ

Коли комп'ютер «зависає», він перестав виконувати свої завдання, спрямовуючи всі ресурси на усунення збою в системі. Майже такий самий збій відбувається в нашому розумі, коли там з'являється заздрість. Уся внутрішня творча програма життя зупиняється, і вже немає спокою від того, що комусь краще, ніж тобі.

Коли в одного хлопчика запитали, що таке заздрість, він відповів: «Заздрість – це коли хтось сидить на колінах у мого тата, а мені так хочеться бути на його місці!»

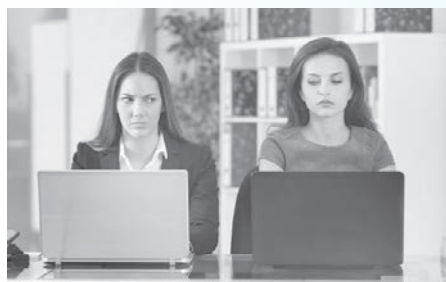
Французький філософ Рене Декарт говорив: «Немає жодного пороку, який так шкодив би благополуччю людей, як заздрість, бо заражені ним не тільки засмучують самих себе, але й затямлюють радість інших». Свої спостереження з цього приводу залишив нам цар Соломон: «І я бачив увесь труд та увесь успіх учинку, викликає заздрість одного до одного, – і це все марнота та ловлення вітру!» (Екл. 4:4). Ось ми і не маємо спокою іноді від того, що не тільки успіх, але навіть чужа праця пробуджує в нас почуття заздрості.

У світі нескінченного потоку інформації постійно з'являється безліч причин заздрити і страждати від явної невідповідності об'єкту заздрості.

БІЛА ЗАЗДРОСТЬ

«Заздрю тобі білою заздрістю», – іноді кажуть люди. Що означає це поняття? Якщо це тільки радість за друга, то нехай так і називається – радість. А якщо біла заздрість підказує, що в нас немає чогось необхідного, того, що є в іншого, то від «чорної» заздрості вона відрізняється лише силою емоцій. Заздрість не може бути хорошою, якою б вона не була.

Заздрість – це не тільки печаль через те, що в іншого є те, чого немає в тебе, а й радість з приводу його горя або невдачі. Не всі розуміють причину заздрості. Її корінь у невдячності Богу. Це незгода з Його волею, недовіра Йому і навіть бунт проти Нього. Відчуваючи заздрість, ми таким чином вважаємо, що Бог нас чимось обділив. Через це у нас можуть виникати суперечливі почуття: неприязнь до людини і бажання її обігнати. Проте Біблія вчить нас «любити ближнього, як самого себе». А як же я можу його любити, якщо я йому заздрю?

У 1999 році було надруковано ряд статей про вплив ідеального образу ляльки Барбі на психіку дівчаток. Дівчатка ідентифікують себе з Барбі і мріють відповідати її ідеальній зовнішності. З віком виявляється, що філософія життя Барбі настільки несумісна з реальним життям, що ця прірва між ілюзією і реальністю може бути причиною депресії. На зміну Барбі приходять глянцеви журнали з ідеальними моделями, гламурними речами і зірковим життям. Заздрити можна своєму співробітнику, другу, навіть сусідові. Заздрість розкривається як глибоке почуття розчарування в своїх досягненнях, почуття неспроможності та недосконалості.

ЗВІДКИ Ж ВИНИКАЄ ЦЕ ПОЧУТТЯ?

З якої причини виник перший гріх на цій Землі? Сатана в образі змія спокушав Єву з'їсти плід з дерева пізнання, чого Бог робити не дозволяв під страхом смерті. Єва подумала: «Бог чогось нам недодав, щоб ми не могли бути, як Він! Хочемо бути, як Бог!». Ворог намагався нав'язати гордість і заздрість. Потім їхній син Каїн позаздрив братові Авелю, бо дар того був прийнятий Господом, а його хлібна жертва – ні (Бут. 4:5). Сини Ізраїлю через заздрощі продали свого брата Йосипа до Єгипту (Дії 7:9). Цар Саул намагався вбити Давида, коли відчув, що народ любить цього хороброго юнака більше, ніж його самого (1 Сам. 18:7-9). Навіть Христа зрадили через заздрість (Матв. 27:18).

У десятій заповіді йдеться саме про заздрість, де все зводиться не до рівня справ і слів, а думок і бажань: «Не жадай... нічого, що у ближнього твого». Зрозуміло, коли йдеться про заборону ідолопоклонства, убивства, крадіжки, неправди, але як заборонити собі бажати? Чи це можливо?

Довіряся Богові, Він знає, що і коли тобі дати. Треба бути працьовитим, стараним, добрим, цілеспрямованим, а головне – вдячним Йому і намагатися жити згідно Його Закону. І все необхідне для щастя в тебе буде. Сьогодні, замість того щоб зосереджуватися на успіхах і невдачах іншого, скажи «дякую» Богу за те, що в тебе є.

Коли зависає комп'ютер і його робота зупиняється, ми розуміємо, що є вихід з цього становища – перезавантаження. Але одна справа комп'ютер, де достатньо лише натиснути кнопку, інша справа – людський мозок. Проте вихід є, тому що Господь дав Свій Закон і готовий нам допомогти його дотримуватися. Просіть Бога перезавантажити ваш розум...

Олександр Сільченко

Нікогда никому НЕ ЗАВИДУЙ

Нікогда никому не завидуй,
Ни деньгам, ни овалу лица,
За хорошим бывает не видно,
Что скрывают за дверью сердца.

Не завидуй улыбке открытой,
Не сердись сгоряча на судьбу,
Ты не знаешь, как плакал навзрыд он,
Как улыбка досталась ему.

Не завидуй любви, если двое
Вместе за руки взявшись идут,
Неизвестно до этого сколько,
Они горя тащили хомут.

Не завидуй чужому успеху,
Что приходит душить перед сном,
Ты решишь – с ветерком он доехал,
А он шел этот путь босиком...

Никому никогда не завидуй,
Ослепленный судить не спеши...
За хорошим бывает не видно
Все отчаянье чьей-то души.

Инееса Федотовская

Перед тим як завдати болю
людині, подумай,
раптом цей біль
зламає
їй все
життя.

НЕ СКАЖУ неправди

Тоді я була підлітком і вважаю це першим великим досвідом у моєму житті. Це трапилося влітку 2017 року. Учні мого навчального закладу запросили взяти участь у проєкті «Обмін молоддю», який проводився між Україною та Польщею. Українські учні мали змогу безкоштовно поїхати до Польщі. Я також дуже хотіла відвідати сусідню державу, тому була дуже вдячна Богу, що мене згодом долучили до цієї поїздки, яка мала відбутися наприкінці вересня.

Ми почали оформлювати всі необхідні документи, обговорювати з іншими учасниками саму поїздки. Та одного вечора до моєї мами зателефонувала жінка, яка відповідала за цей проєкт. Важливо те, що право взяти в ньому участь виборів не мій навчальний заклад, а нас запросили, щоб набрати необхідну кількість людей. Коли мама закінчила розмову і припинила записувати щось у блокноті, вона повідомила: аби поїхати до Польщі, маю сказати

неправду. Тобто назвати деякі хибні дані про себе. Чому ж мама відразу не відмовилася від поїздки, а записала все необхідне в блокнот? Уже пізніше вона мені сказала, що зробила так, бо хотіла перевірити, як я діятиму в такій ситуації.

Перше, що я відчувала тоді, було розчарування. Я дуже хотіла поїхати, але мала зробити важливий вибір: порушити Божу заповідь і вперше вирушити за кордон чи відмовитися обманювати, залишитися вдома і ходити на навчання. Недовго думаючи, я сказала, що говорити неправду не збираюся, тому нехай мама телефонує і відмовляється від поїздки. Жінка, відповідальна за проєкт, не відразу взяла слухавку. Коли нарешті нам вдалося зв'язатися з нею, мама пояснила ситуацію. Запитавши маму, з якої причини ми не будемо обманювати, сказала, що я можу поїхати, не порушуючи заповіді. Ми з мамою не очікували почути, що вона колишній член Церкви адвентистів сьомого дня і досі поважає цю віру.

Анастасія Кеда

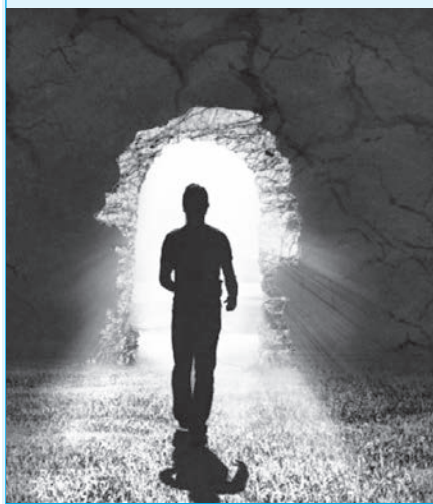
Слава Богу, я мала змогу поїхати за кордон і, можливо, своєю присутністю ще раз засвідчила тій жінці про незмінні Божі заповіді.

Будьте чесними із собою, з людьми, з Богом...

Анастасія Кеда

«Якщо ви опинилися у скрутній ситуації, ніколи не втрачайте надії на Бога. Ви повинні жити, щоб побачити те, що за поворотом, що Бог приготував вам за наступним життєвим витком. Ви повинні жити, щоб побачити своїми очима перемогу, побачити щось велике, що приготував для вас Господь. Радійте Богом. Змініть відчай на радість передчуття побачити від Господа те, чого ви навіть не будували в своїх найсміливіших планах. Яким би довгим не був тунель, він усе одно закінчиться. Не втрачайте надію, щоб побачити своїми очима перемогу.»

Тихий голос БОГА

В один из осенних дней я отправился заготавливать дрова. Опыт научил меня заготавливать их не только для предстоящей зимы, но и в достаточном количестве на два года вперед. Я хотел быть готовым на случай, если заболел и не смогу выполнять тяжелую работу. Тогда двухгодичного запаса дров будет достаточно на время подобного кризиса.

Когда ехал по дороге, я заметил на маленькой поляне упавшее дерево, зажатое между двумя другими. Оно было приблизительно 45 см в диаметре и сухое. Я хотел распилить его после того, как распилю другие деревья.

Распилив два дерева, я встал на склоне чуть ниже и начал распиливать упавшее дерево сверху до корня на 30-метровые бревна. Когда первое бревно упало на землю, я пнул его ногой так, что оно скатилось с крутого склона и «приземлилось» возле машины. Я дошел до места, где ствол был зажат между двумя другими деревьями, и начал пилить. Мне пришла мысль, что лучше бы я встал по другую сторону дерева, но я не обратил на нее никакого внимания.

Утром я просил Господа руководить мной и хотел, чтобы Он был моим постоянным Спутником. Я обещал Ему, что буду слушать Его, если Он станет ко мне обращаться. Мысль перейти в другое место не покидала меня. Я остановился. «Господь, это Ты? Ты побуждаешь меня встать по другую

сторону дерева?» – молился я. «Да», – услышал ясный ответ.

Когда я закончил пилить, то с ужасом увидел, как часть ствола весом приблизительно в 200 кг с силой отскочила как раз в то место, где я только что стоял! Я не заметил, что дерево лишь ждало, когда последним движением я его освобожу.

Мне стало не по себе, когда я осознал, что этот удар пришелся бы на меня, если бы вовремя не ушел с пути. Ствол всем своим весом ударил бы меня по коленям, сбросив со склона вместе с работавшей в руках электропилой. Вероятнее всего, я бы погиб. Если нет, то было бы мало шансов выжить, ожидая, пока меня обнаружат. Никто в точности не знал, куда я поехал.

Бог спас меня от тяжелого ранения или от смерти. Он был со мной в этой долине и готов был помочь прежде, чем я осознал, что нуждаюсь в помощи. Он силен спастись и сегодня! Молись и доверься Ему!

Д. Х.

ХОЧУ ДОПОМОГТИ...

Одного разу після служіння до пастора підійшов молодий чоловік і попросив дозволу зробити оголошення в церкві. Служитель дозволив. Молодий чоловік, хвилюючись, сказав: «Брати і сестри, я математик за освітою, але працюю в одній комп'ютерній фірмі. Усе, що добре знаю, – це математика. Я хочу зробити щось для Бога, для людей, але не можу нічого придумати. Якщо ваші діти мають проблеми з математикою, я приходитиму до вас раз або двічі на тиждень – просто так, на славу Богу – і буду «підтягувати» їх із цього предмета. Це все, що я вмію». Одразу ж відгукнулися деякі батьки, оскільки хотіли допомогти своїм дітям краще розуміти математику.

Наступного тижня підійшли жінки з пропозицією позайматися зі всіма охочими іноземними мовами, сказавши, що теж хочуть робити щось заради Бога. Їм сподобалася ця ідея.

Потім власник мікроавтобуса почав пропонувати свої послуги: «Брати та сестри похилого віку з нашої церкви, хворі, щосуботи вранці в певний час я стоятиму на розі такого-то будинку. Я відвозитиму і привозитиму вас. Хочу робити це для Бога. Математику я не знаю, англійську мову також, але в мене є автомобіль».

Потім виникла ідея взяти зошит, сторінки якого поділили на дві колонки, і в одній написали: «Потребую допомоги», а в іншій: «Можу допомогти». У колонці «Можу допомогти», наприклад, пенсіонерка пише: «Можу взяти до себе одну-двох студенток безкоштовно або за квартплату. Є вільна кімната. Живу сама».

Нині люди хочуть робити щось добре.

Вони значно кращі, ніж ми думаємо...

Підготувала
Лідія Власик

ОСОБЛИВІ ЯБЛУКА

Вікторія Ярош
з доньками

Наша сім'я дуже любить яблука. Вони щоденні гості на нашому столі – смачні, соковиті, корисні. Особливо цінні яблука взимку, коли вибір інших сезонних фруктів не такий вже й великий. Перед початком суботи ми завжди купуємо вдвічі більше яблук, щоб вистачило і на вечір п'ятниці, і на весь суботній день. Одного разу ми заклопотані в круговерті справ та приготувань не встигли до початку суботи купити яблука. До заходу сонця залишилися менше десяти хвилин, а на тарілці лежало лише одне яблуко.

– Ми не купили яблук! – захвилювалися діти. – У нас немає яблук!

– Так, на жаль, ми не встигаємо купити, – відповів їхній тато.

Нам з чоловіком було прикро, але ми розуміли, що виправити ситуацію вже неможливо. Ця субота буде без улюблених яблук. Проте для дітей це було мало не трагедією.

– Як же ми будемо всю суботу без яблук? – запитала старша донька.

– Можливо, ми ще встигнемо їх купити до початку суботи? – з надією додала молодша. – Може, швидко сходимо на базар і купимо? Я так хочу на завтра яблучок...

Що ми могли їй відповісти?

Цю боротьбу між вірністю Божій заповіді та материнським бажанням ошчасливити дитину зрозуміють лише турботливі батьки.

– Ні, не встигнемо. Але не турбуйтеся, – заспокоювала я, – Бог піклується про все. Якщо ми будемо вірні Йому, Він не залишить нас без нагороди. Зустрічаймо суботу в мирі та радості. Принаймні на сьогодні яблуко в нас є.

Як саме Бог піклується в цій ситуації, я тоді навіть не уявляла. Діти

зіткнули, але зрозуміли. Ми розділили порівну останнє яблуко і почали зустрічати суботу.

Уранці першою до церкви зайшла молодша донька Соломія. Лець переступивши поріг храму на Подолі та зробивши кілька кроків, вона різко повернулася назад, тримаючи в руках щось велике і важке. Я побачила пакет з яблуками. «Бабуся дала», – радісно пояснила донька. Я озирнулася і помітила привітну жінку, яка сиділа неподалік від входу. Її обличчя було мені знайоме, але раніше ми ніколи не спілкувалися.

– Це наші, домашні, – пояснила вона.

Від такого важливого для мене уточнення серце зовсім розтануло. Я розповіла їй про те, що саме на цю суботу в нас не було яблук, а вона у відповідь промовила, що вчора в них з чоловіком з'явилося бажання поділитися своїми яблуками з кимось у церкві. Саме тому вони склали фрукти в пакет і принесли до церкви, не знаючи, кому вони його віддадуть. Побачивши Соломію, відчули спонукання подарувати яблука саме їй.

Із цього досвіду наші діти зрозуміли, що для Бога немає дрібниць. Якщо ми Йому вірні, Він завжди благословляє. Бог справді про все піклується, навіть у таких, здавалося б, не надто важливих ситуаціях, як відсутність яблук на столі. І за це Йому величезна подяка!

**Вікторія
Ярош**

Дехто веде постійну боротьбу за опанування собою. Мовчазно, з молитвою на устах вони день за днем борються проти грубості в мові та характері. Люди можуть ніколи не оцінити цих старань... Є Той, Хто бачить кожну приховану битву і кожну безмовну перемогу, і Він каже: «Хто ж панує над собою, ліпший від завойовника міста».

Ознаки часу. 23 серпня 1899 р.

СЛАВА БОГУ!

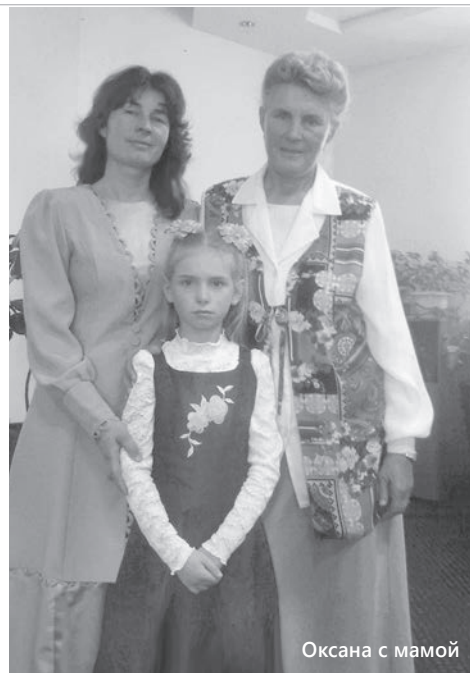
Летом я пережила интересный опыт. В это время года я всегда ухаживаю за цветами на приусадебном участке. Наклонившись над цветами и пропалывая их, я услышала сильный шум и треск шифера со стороны соседей. Когда я подняла голову, то увидела, как на моих глазах смерч сносит крышу соседнего дома. Испуганная, я смотрела, как он направился в мою сторону. Смерч крутил, вертел, сметая все на своем пути и приближаясь ко мне. И когда он был уже в нескольких метрах от меня, я будто очнулась и начала славить Бога. Почему-то не молилась о спасении, о помощи, а именно славить Господа. Я кричала, будто хотела перекричать стихию: «Слава Богу!!!» И вдруг смерч изменил свое направление и обошел меня стороной! Мой дом и я были спасены. Пережив такое чудо, я продолжала славить Бога!

Валентина Р.

Никогда не стеснялась, что она АДВЕНТИСТКА

Самой большой любовью жизни моей мамы, Даниель Бондарь, был Бог и Его истина. Она испытывала огромное удовольствие, проповедуя о Боге везде, всегда, при любых обстоятельствах. В этом принципе христианской жизни ее нельзя было остановить или попросить помолчать. Мама говорила о Христе на море и на суше, в транспорте, в больнице.

Шел 1995 год. Бердянск, Азовское море. Мы плывем с мамой в море, и она мне вдруг говорит: «Доченька, сейчас поем в два голоса песню "Как два пути"». Мы начинаем громко петь. Выходим на берег, а одна женщина спрашивает нас: «Вы артистки?» Отвечаем, что нет, мы адвентистки. Слова этой женщины нас приятно удивили: «Я все поняла. Приеду домой и приму крещение в Адвентистской церкви. У меня соседка стала адвентисткой седьмого дня, приглашает меня постоянно в вашу церковь. И я встретила вас, адвентистов. Это для меня знак».

Оксана с мамой

Мама никогда не стеснялась названия нашей Церкви и своей веры в Бога. Искренне гордилась, что была адвентисткой. И когда не было достаточно времени познакомиться и подружиться с людьми, она всегда говорила: «Приходите в Церковь адвентистов седьмого дня. Там обо всем спросите. Библия даст ответы на ваши вопросы».

Оксана Держак

ХРИСТИЯНСТВО має велику силу

У моєму житті був чоловік, якого я сильно ненавидів. Це – мій батько. Він був алкоголіком. Якщо ви народилися в маленькому містечку й у вашій сім'ї є алкоголік, ви знаєте, що це таке. Про це знає все місто.

У школі друзі кепкували, що мій батько вже десь «гуляє». Вони не розуміли, що мене це зачіпає й ранить. Я сміявся разом з ними, але в душі неймовірно страждав. Іноді я заходив у сарай і бачив, що там лежить побита і знесилена мама. Якщо ми чекали гостей, я витягав батька з дому, зв'язував його і зачиняв у сараї. Його машину я залишав подалі від нашого дому. Гостям ми говорили, що батько поїхав у справах. Мені здавалося, що ніхто в цілому світі не може ненавидіти людину сильніше, ніж я свого батька.

Після того як я прийняв Спасителя у своє серце, минуло півтора року. Моє життя наповнилося любов'ю Христа. Ця любов не залишила місця для ненависті. Я зміг подивитися батькові в очі та щиро сказати йому: «Тату, я тебе люблю!». Після того як я зв'язував його і зачиняв у сараї нетверезим, почуте його вразило.

Коли я навчався в університеті, потрапив в аварію. Побитий, я приїхав додому. Ніколи не забуду, як до мене підійшов батько. Він запитав: «Сину, не вже ти можеш любити такого батька?». Я відповів: «Тату, півтора року тому я тебе зневажав... Я просто віддав своє життя Христу. Я не можу цього пояснити словами, але я отримав здатність любити не тільки тебе, але й усіх людей такими, які вони є».

Через 45 хвилин я пережив найбільше потрясіння свого життя. Батько раптом сказав мені: «Сину, якщо Бог може так само змінити моє життя, як Він змінив твоє, я теж хочу спробувати... Він одразу помолівся Богу. Батько повірив, що Христос може змінити його».

Зазвичай людина змінюється протягом декількох місяців, років... Моє життя змінилося за півтора року. Мій батько змінився в мене на очах. Ніби хтось простягнув руку і клацнув у його голові вимикачем. Я ще не бачив такої різкої зміни характеру людини. Після цього батько взяв до рук пляшку з алкоголем лише раз. Він підніс її до губ і поставив назад, тому що вже не зміг випити. Віра в Ісуса Христа справді змінює людину.

Можна сміятися, кепкувати з християн. Проте християнство має велику силу. Христос змінює людину, її характер, звички, думки, слова, мотиви, позбавляє залежності. Однак християнство не можна нав'язати людині. Я можу тільки поділитися з вами тим, що пережив сам. А далі – вибір за вами.

Д. М.

БОГ ЗНАВ ЗАЗДАЛЕГІДЬ

Це сталося під час нашого з чоловіком служіння в одній з громад. З етичних міркувань не називатиму імена й місто. Якось до мене з чоловіком підійшла одна сестра з проханням помолитися за її подругу, якій вона тривалий час розповідала про Бога. Тоді з тією жінкою почали спілкуватися представники однієї конфесії. Сестра побачила, що її подруга почала втрачати інтерес до проповіді Благості вістки.

Ми почали молитися. Невдовзі Господь надихнув нас організувати вдома сімейну Малу групу й вивчати уроки про сімейні стосунки. Ми планували запросити сім'ю нашої сестри із церкви та її подругу з донькою.

Настав день зустрічі нашої Малої групи. Відчинивши двері, на порозі я побачила подругу нашої сестри і зрозуміла, що ми знайомі із цією жінкою. Ми здивовано і радісно усміхнулися. Бог, знаючи, що ця жінка шукає Його, і ту духовну пастку, до якої вона може потрапити, познайомив нас задовго до цього на дитячому майданчику завдяки нашим дітям.

Моїй старшій доньці Дарині тоді було два роки. Доньку цієї жінки також звали Дариною. Коли наші діти бавилися на одній гойдалці, ми

зустрілися поглядами, усміхнулися й познайомилися. Виявилося, що наші діти ще й однолітки.

Ця жінка із задоволенням приходила на Малу групу, яку ми проводили з чоловіком.

Через певний час вона захотіла прийти до нашої церкви. Незважаючи на те, що проти цього рішення була вся її сім'я, вона невдовзі прийняла хрещення в Адвентистській церкві. Слава Богу за цю посвячену жінку! Захоплююся нашим Господом, Котрий таким дивовижним чином привів до Божої Церкви ще одну Свою дитину!

Галина
Андрейчин

Бережи мир у серці

Бог навчив мене зберігати мир у серці. Декілька років тому мене глибоко вразила розповідь про дівчину, яка під час Великої Вітчизняної війни працювала на військовому заводі. Час був суворий, навіть за запізнення могли заарештувати.

Раз на тиждень ця дівчина їздила в спеціальне управління, де їй давали талони на хліб для всього цеху. Одного разу, узимку, отримавши талони, дівчина зайшла на ринок купити взуття, бо їй чобітки зовсім порвалися. Вона шукала прості та дешеві, але доки вона їх міряла, її сумку, де були талони на хліб, украли. Дівчина була в паніці. Вона боялася, що її заарештують. Думки про самогубство не полишали її.

Раптом дівчина згадала, як одна жінка з її цеху таємно приносила Біблію і читала Слово Боже під час бомбардувань у сховищі. Вона зрозуміла, що їй потрібно просити Бога розв'язати проблему та наповнити миром її серце. І мир Божий з'явився. Страх зник, і вона спокійно повернулася на завод.

Дівчина прийшла до директора заводу і чесно все йому розповіла. Той поставився до неї як батько: зробив замовлення на нові талони, сказавши своєму начальству, що попередні загублені. Проте прокурор захотів бачити винуватця. Директор заводу разом із цією дівчиною поїхав до прокурора. Там вона спокійно розповіла, як усе сталося. На подив, прокурор досить тепло поставився до неї. Справу закрили. Дівчина не постраждала. Співробітники заводу отримали нові талони на хліб.

Мир Божий у серці людини дивовижно впливає на все. Що сильніша буря і складніше твоє випробування, то важливіше мати Божий мир. Шторм бушує у твоєму житті – проси в Господа, щоб Його мир наповнив твоє серце. Проси доти, доки не відчуєш, що страх і тривога зникли.

«Думку, оперту на Тебе, збережеш Ти у повнім спокої, бо на Тебе надію вона покладає» (Ісаї 26:3)

Галина
Джежула

СЛИВ ХВАТИТ ВСЕМ

Я живу в многоэтажном доме.

Когда люди вселялись в этот дом, то сажали вокруг него разные деревья: сливы, груши, яблони. И у меня под окном росла слива, на которой всегда было много плодов – вкусных, крупных. Но рядом находится пешеходная дорожка, и прохожие так и норовили потрясти эту сливу. Упадет плодов десять на землю, поднимут два-три, а остальные лежат под ногами.

Как-то урожай был не очень хорошим. Я посмотрела в окно, а там снова трясло дерево, аж ветки трещали. Сливы были еще неспелыми. И я разозлилась, мысленно их ругала и сказала сама себе: «Что же за люди такие наглые?! Сама не съем ни одной сливы, все стрясут с нее». А через

несколько дней у меня сильно заболел желудок и я действительно не могла съесть ни одной сливы. Сидела возле окна за кухонным столом без настроения, хотела покушать и не могла. Я помолилась: «Господи, что происходит? Почему? Из-за чего болит?» И вдруг увидела, как подошел человек и начал трясти мою сливу. Я хотела разозлиться и даже постучать в окно, но вдруг вспомнила сказанные в злости слова: «Сама ни одной не съем!»

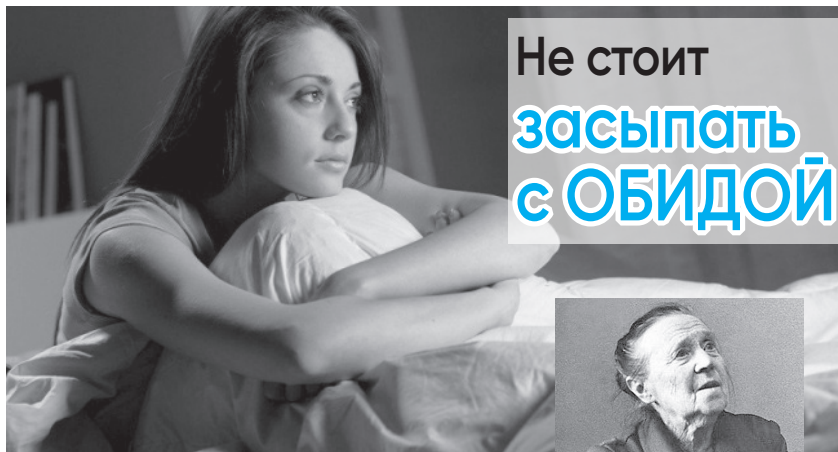
Я попросила у Господа прощения за свои слова, за злость и жадность. После этого урока от Бога я уже не обижалась и, если кто-то подходил потрясти мою сливу, говорила: «Благослови тебя Господь! И мне хватит». И действительно хватило, еще и соседей угощала. А желудок перестал болеть. Слава Богу! «От слов своих оправдаешься и от слов своих осудишься» (Мф. 12:37).

Не забывать бы уроки Господа...

Наталья К.

Не стоит засыпать с ОБИДОЙ

Блюма Зейгарник

В прошлом веке известный психолог Блюма Вульфовна Зейгарник изучала, как влияют незавершенные ситуации на нашу память и сознание. Она открыла закономерность, которая позже была названа «Эффект Зейгарник». Это психологический эффект, который заключается в том, что человек лучше запоминает прерванные действия, чем завершенные. Во сне происходит закрепление следов памяти. Ссоры и обиды, в которых остаются люди, ложась спать, – это те самые незавершенные ситуации. Мозг их помнит, и до сна они как бы «висят» в «оперативной памяти». Когда мы поспим, тогда они из оперативной памяти перемещаются в долговременную. Обида закрепится. Поэтому очень важно разрешить конфликт и помириться до сна. Это касается и взрослых, и детей. Не зря ведь в Библии написано: «Гневаясь, не согрешайте; солнце да не зайдет во гневе вашем» (Еф. 4:26).

**Берегите себя и своих близких.
Миритесь до сна!**

«
Надія – це щось більше,
ніж просто бажання, щоб
все було добре. Це спокій
в Бозі, Котрий тримає все у
своїх мудрих і всесильних
руках.
»

Один чоловік, виступаючи перед слухачами, розповів веселу історію. Усі щиро сміялися. Через декілька хвилин він знову розповів присутнім ту саму веселу історію. Лише декілька людей усміхнулося. Чоловік втретє розповів ту саму веселу історію, але вже ніхто не засміявся. Мудрий чоловік усміхнувся і сказав: «Сміятися постійно над одним і тим жартом ви не можете. То чому ви дозволяєте собі плакати або постійно переживати з одного й того ж приводу?»

**Якщо ви бажаєте
пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете це
зробити через банк.**

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN:
UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертви

Актуально. Ґрунтовно. Доказово. Толерантно.

Інтернет-книгарня

BOOKSON

**КНИГА У ВАС ВДОМА –
ЗА ОДИН КЛІК**

+38 (099) 45-595-45 shop@bookson.com.ua www.bookson.com.ua

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, І. Корещук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.